

Игор Долинка

СОНАТА А-МОЛ**BEATRICE URBANA***I. Adagio sostenuto*

Силазим на мрачне, тихе докове.
 Намрешкани зелени зраци
 Оштро продиру у зеницу.
 Лебдиш као мермерна грација
 Над уснулим млетачким водама.
 Равнодушно је модар свемир у зрцалу.

Листам албум лажних фотографија.
 Смешила си ми се као Исус детету.
 Твоје је око различак у летњем дану.
 Је ли поклекла вера у немогуће?
 Вребао сам те кроз жбуње, као ухода,
 Затечен светлим чудом васкрсења.

Уверавао сам насумичне познанике:
 Да ниси плод пуке уобразиље,
 Да нисам измислио координате,
 Француске идиоме и број телефона,
 Да су трагови твојих патика заувек
 Исцртани свуд по градским плочницима.

Сада досадно ромињају мрке кише:
 Твоје сузе које си поносно сакрила.
 Фебруар и кошава бију са истока.
 Пресећам се како си само немо плакала
 До четири ујутро, и све до праскзорја.
 Маска осмеха негде је склизнула.

Када сам те, дакле, први пут видео,
 Чланови пороте зблануто су се гледали.
 Очекујући укор и смртну пресуду,
 Бранила си се одважно литанијом речи.
 Грубе радничке руке на грудима
 Цедиле су сок из пурпурног грожђа.

Кажу ми да те ставим у хербаријум.
Ја не знам како. Чуо сам да цвет ваља
Најпре испресовати и осушити
Темељно, пре неголи почине под
Папиром, без сентименталности и мрља.
Хербаријум душа мртав је као пустиња.

Али, овај цвет још чудно живи:
Румена, бодљикава ружа Малог Принца.
Заувек сам за њега одговоран.
Дан је лепши када ми дођеш
На малу чајанку у мојој глави.
Од челика машине си ме припитомила.

Сад птице суре ка северозападу лете.
Мотори млазних авиона грме монотono.
Модар је Атлантик и стратосфера
Над облацима престареле Европе.
Растаче се мрља од пурпурног мастила.
Је ли поклекла вера у немогуће?

Уз сузе које сам поносно сакрио,
Затечен светлим чудом васкрсења,
Вребао сам те кроз жбуње, као ухода.
Твоје око беше различак у летњем дану.
Смешила си ми се као Исус детету.
Ноћ ми сећање мало-помало узима.

Силазим на мрачне, тихе докове.
Намрешкани зелени зраци
Оштро продиру у зеницу.
Лебдиш као мермерна грација
Над уснулим млетачким водама.
Равнодушно је модар свемир у зрцалу.

ÉPIPHANIE

II. Allegretto

Кô старог мајстора искрзано платно
Промичу ми слике, вртоглавим следом,
Теме дочаране сенком, бојом бледом:
Пехар и јабука, зидног сата клатно.

Безнадни облици творе ово стање,
 Рађају обресе, тела, лица нова;
 Савршени су и мутни, попут снова –
 Неизвесним чине своје постојање.

Гладно већ је срце несхватања сито,
 Чежњивом жестином оно тражи скрито
 Од речи створено, неписано знање.

Тако и Сабато – науци би предан
 Кад схвати: свет привид испразни је један
 У ноћи, што плете непрозирно ткање.

QUANTUM ENTANGLEMENT

III. Presto agitato

Тутње надлазеће војске са севера
 Лимени ритам претећи добује
 Салве водених куршума и стрела
 Намећу ми разне одлуке и изборе

Спреман да потонем, излазим у двориште
 Иако пљусак шамара и громови бичују
 Баношторске пропланке и футошке спрудове
 Ја не марим (ма, баш у инат своду челичном...!)

И помишљам:

Киши ли овако сада и у *[classified]*?
 Спајају ли нас макар мрки кумулонимбуси?
 Шиба ли океан исто овако *[censored]*?
 Обливају ли слапови *[сl̥p̥ro̥i̯o̯ i̯o̯верљиво]*?
 Седи ли на тераси у бетонском предграђу
 (Као што је дома умела, у потпуном мраку
 Још једну да попуши, онако пре спавања
 Ону танку, дамску, с аромом боровнице)?
 Пружа ли леву руку преко зарђале ограде
 Не би ли оросила ружу, растерала гусенице?
 Пружа ли длан да дочека
 Из црног ништавила
 Ову једну бистру
 кап кише?